

RMO1 what is interlude?

MANY it's a listening session format that works collaboratively between departments and takes place bimonthly in the gerrit rietveld academie.

do you see interlude as a connected to the school and the spaces in school?

women our idea was immediately to think about listening sessions and spaces for sound and voice and rest within the school mostly because of the resources we have here, we felt a lot of response to it instantly, however initially we had planned to have it broader so that we would have guest speakers, lecturers and workshops from outside of the school etc. but with time, we realized there's already so much interest within the academy, although we never intended to create new spaces in school, but seeked more to activate the CARTON also through repetition. already existing.

APTIM I think also that's the reason why it's so school focused, because it was very natural to try out things in this environment where we have everything very easily at hand and don't have to struggle so much with logistics.

and what's your role in the interlude? how do you see yourselves?

2001/14 this is also what we've been trying to understand ourselves during this whole time, i don't think we have figured it out, and i think it's like constantly shifting every time and depending on the needs and what we feel, sometimes people need our support.

18904 yeah, and it has also shifted away from us and from our curation and there is much more initiative taken by others. maybe an organizer or a host?

OMO but I mean, we do have another goal than also organizing and producing it, I think, as alva said, it was interesting to see how it also shifted from a bit completely out of our hands, we're just here to help others figure out what they want to do.

MMO4 we're just technicians now, laughs* RMOI how does interlude think about space?

MADE I we had to constantly think about what's a good space.

med but also in the school we have to fight for the availability of the rooms and

ABIO i really love when spontaneous things happen and we had one event in the theory stairs.

Witted yeah, that was a really good surprise somehow.

ABY and also I think it's nice to see sometimes when things are outside of your control, for example during the byob when they took care of most things space related.

which that was always the nice part of having you with us on the projectthat wherever we adapted to, then the structures were always welcoming, and that's a feeling we were really afterto make the people feel held.

and I mean this topic of being held was one of the initial starting points when we started to think about the furniture and this event series.

world I think the thing that we wanted from the start, was to break the rhythm of sitting in classrooms and transform the rigid structure of the school, how to convert this working space into a space of care.

SHOW what would be an ideal setting for listening?

with 4 i think it's also so much shaped by the audience that comes, and their behavior really changes with time.

> to be honest, one of the things we've built together were these benches, which are the few items that have never been taken apart, do you have any memories from the construction process?

ASOM I think it was just the joy and the fun of building something in an hour. having a goal and an idea in mind and by the end of it we could already enjoy a seat on the bench

control yeah, and the energy that came with it, but also what we were saying before, this question of roles... i think it's been really interesting to deal with the technical aspects of these things and to figure out how to present the food or how will the people sit or what are the acoustics of the space.

SENGI is there any specific lesson you'd like to take with you from these past editions. i know that there's a listening session coming up tomorrowis there something you're going to be smarter about with that one? or has interlude already manifested itself? or let's say-10 years from now, what do you want to remember?

women's but i think in some ways you've answered that, in the same way as your structures have been providing support that create a restful environment, the same way we have been learning how to use this format of an event to create a support structure, because also while organizing, curating and switching roles, both our and the event needs were shifting too, we also needed to learn how to make it more effortless and more enjoyable for ourselves, that's been an important lesson.

APVIN a lot of it has been about outsourcing stuff or letting go of control. sometimes it's nice when people have roles and they're responsible and you just trust that they will do it, or if they don't, they will not, but I don't think it's nice to be constantly in control over everything and have full responsibility at the same time.

MIM yeah, but I feel like that's something that we've built up too-this structure of collaboration that is so based on trust and the people with whom we've been working with, it ofcourse hasn't always worked out, but keep on trusting... power of the collective, for me it's like the first time that this power of the collective hasn't been so thought through and curated but has had a natural flow, i feel we've established such a secure and trusting bond with everyone.

ARTO i also think tomorrow we will have the same experience: "oh my god, what is going to happen..."

with yeah, that's always the excitement

APTH and then you're there 2 hours earlier and you see all these elements joining just shortly before the event and that also builds confidence in this

ASO/ but also people now know a bit more, I see how the audience has changed, also the way they enter the place, even if it's always a bit differentthey know the kind of state of mind they can have, that they can rest and just participate if they want or stand back. i don't know... i really like the shifts and changes the events go through, also the furniture and seeing that everything is made new every 2 weeks.

which leads me to my final question-what's next for interlude?

With well, I would ask alva and elsa that. i'm personally excited about seeing what the graduation show does to the format, how it could potentially open it up for new audiences and collaborations.

ASCAT would love to continue and see how it evolves and what shape it would take.

ABOOK I think it would be nice if it continues and perhaps even without the funding and budgets.

KMM some adapting, yes, can it maybe go outside of school and how is it going to adapt to the new desires? how will we adapt to many changes?

ASO interesting that the furniture is maybe going to stay and this will be the base for years to come.

off of because it's not only the individual pieces, it's the system that you've come up with, that system doesn't require the space of the school to continue in, and that system has become one with the interlude.

Thank you for this interview! <3

interview

INTERLUDE

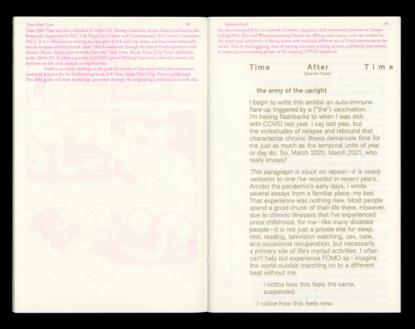

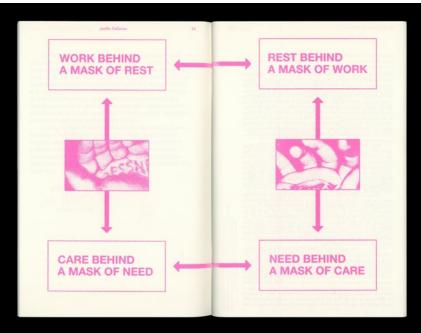

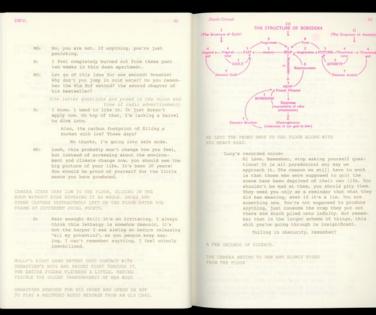

At the Service of One Another Nella Aarne

Given that approaches to the aesthetics and praxes of care continue to find forms in discourses circling the production and presentation of contemporary art, I consider the question of reciprocal care within small independent curatorial platforms, collectives, and other non-profit organisations that are maintained by low-paid and volunteer cultural workers. Articulations of care connected to curatorial work frequently portray a severe power imbalance between established institutions with financial security and vast resources, and precarious individuals who pass through these institutions' outskirts as freelance workers. In order to be considered a caring institution, its representatives must accept a duty of care and hospitality towards the freelancer, offering them a safe space to advocate for their needs (to which the institution should adequately respond). In the context of chronically underfunded and volunteer-run independent projects, however, this pronounced hierarchy between those with security and resources, and those without, is rarely the lived reality.

Many who do curatorial work as part of small, precariously funded organisations approach their underpaid or unpaid labour as emotionally charged, high affect work. It is often conducted alongside mandatory professional commitments that constitute one's primary livelihood, and has to be balanced with personal needs and care responsibilities. More often than not, this curatorial labour entails different types of care and support work for collaborators, which can comprise anything from straightforward production assistance and problem-solving, to conflict-resolution as a third-party mediator, to acknowledging individual arts workers' financial, social, or health challenges that may affect their professional capacity.

It does not escape me, of course, that the term 'curate' is derived from the Latin word 'cura', which literally means 'care'. For a curator committed to the constantly evolving politics of practising with care, assuming a role akin to that of an established institution—even if one did not occupy the position of one—can appear like the sole universal recipe for properly carrying out one's professional responsibilities. The pressure to 'do the right thing' may be exceptionally acute when the image of the organisation or collective that one represents is more immediately interwoven with one's personal reputation, compared to the image of a large-scale institution whose individual team members become absorbed into the organisational structure as its somewhat inconspicuous nuts and bolts.

To convince artist peers of their organisational ability to offer valuable contexts to develop and present work, independent curatorial platforms regularly utilise coded signifiers, mimicking institutional aesthetics to establish an appropriate appearance of professionalism. While this may provide a means to accumulate social and cultural capital (which by no means necessarily transforms into its much longed-for financial cousin), a polished facade also blurs the visible difference between steadily resourced institutions, and precariously funded independent spaces. Institutional standards in public appearance can prompt expectations of matching institutional capacity within, for example, budgetary flexibility and team availability. These expectations are challenging to manage once the direct demand—to unexpectedly cover additional expenditure, take on work that was meant to be outsourced, manage external

The intention here is not to argue that institutions

too many institutions are actively hostile spaces that
sly disregard crucial practices of care—but to refer to the level

social conflicts, or support a collaborator in crisis—is already there, waiting for the responsible curator to unflinchingly demonstrate their commitment to the unwavering provision of care. The risk of being perceived as careless and exploitative is daunting to any worker who is genuinely invested in care praxes, and tragically understands that their own state of precarity and powerlessness is disguised through professional composure and institutional optics.

Living up to the idealised image of a curator who always shows up at the service of others thus becomes a core priority, even when it unsustainably exceeds personal capacities that are temporal, mental, emotional, and even financial. As such, the precarious, underpaid, or volunteering curator who is framed first and foremost as a caregiver is rarely in a position to voice their own needs for care, or set personal boundaries. At the same time, there are little or no resources for the curator within their own working context to receive the care they need while continuing to develop projects. In the absence of appropriate resources or care for the self, the expectation of inexhaustible sensitivity, tenderness, and generosity for the other often comes with exhaustion and conflict.

Relationships embroiled in the politics of care are inevitably charged with the possibility of conflict, and maintaining any relationship—even strictly professional ones—can be anxious, frustrating, tiring, and turbulent. Everyone is at risk of forming working relationships within which they are suddenly confronted with higher expectations of care than they are prepared or able to give. Each conflict requires nuanced and reciprocal considerations of what might be required to overcome it—if it is, indeed, possible to do so. Explicitly refusing an element of care for the other due to one's own exhaustion can mean that the conditions determined by the care available are simply no longer hospitable enough for the other. Can we understand and accept each other's limitations without judgement, or find a way to meet one another halfway?

When a precarious group of cultural workers gathers to work together, care relations could also be articulated differently from the established model of the curator as the sole de facto caregiver. Even though we might consider ourselves especially vulnerable and primarily identify as recipients of care, if we are to make care the norm—and not only an anomaly—the collective duty of care can still also concern us, not only others in relation to our own needs. In other words, perhaps the fact that we occupy the position of someone who needs care in one context should not necessarily prevent us from providing forms of caregiving to others. Often care manifests simply in understanding the extent of someone's capacity, and what constitutes a reasonable request. If working relationships—and each party's personal boundaries within them—could be formulated in more nuanced terms, this could not only better protect everyone's equal rights to a sufficient level of care, but also limit the other's expectations of the amount and kinds of care that we have the readiness and stamina to provide. After all, we aren't always our best fucking tender selves.

The Waiting Room in "Sick Time, Sleepy Time, Crip Time," Red Bull Arts Detroit (Detroit, MI, USA), 2019. From left: Ava Ansari + Poetic Societies, Healing Machine, 2019; Cassie Thornton, Give me Cred!, 2013-; Wayne Curtis, Feed the People, 2013. Photo: Clare Gatto.

chairs in a row separated by a wooden table covered with reading materials. In the room's left corner is a lamp and a potted large-leafed plant. In the room's right corner is a water cooler and a similar plant next to a wall-mounted brown bookshelf fullof publications. View onto an institutional looking room with Image Description

Actions are performed and learned in repetition until, one day without notice, they stop being a novelty and become habitual.

During this invisible process, the mechanics of such actions are apparently "forgotten", or rather stored, in a big pile called mundanity.

When habitual actions cease to be performed for a defined period of time, however, they slowly shift their position until they reach a state of foreignness.

It has been found that encountering seemingly forgotten actions can trigger primordial bodily reactions, still difficult to understand and be explained by science. Some researchers stress that small particles of sensations tend to remain anchored to muscle cells, as sea limpets do on rocks, and can stimulate an intense interest, toward the point of fascination, even obsession, with such actions. Those who experience these encounters often describe them as calls from an ancient past.

Instructional guides can be useful tools to learn how to slow down, and even reverse the process of actions forgetting. In this regard, if you are starting to forget how to show affection and you wish to retrieve such memories, here are few concise guidelines for you.

From entries under the letter E. to embrace
from Old French embracies "clasp in the arms, enclose;
covet, handle, cope with, from assimilated form of en "in" +
brace, bras "the arms," from Latin bracchium "an arm, a forearm," from Greek brakhion "an arm"

Leaving aside the reasons to embrace in this guide, let's focus on the pure mechanics of the action.

Start by choosing a co-embracer, either human or non-human, and ask for their consent. Wrap your arms around the selected body and bring it towards your chest. The position of the limbs may vary from chest level creating a half oval shape. The left hand should conclude the line and gently grip the ribcage.

Slowly tighten the grip, paying attention to the response of the co-embracer. The motion should be paused when feeling a light resistance against your limbs. Remain in the position while breathing naturally; holding the shape

the co-embracers can initially cause discomfort. The high level of oxytocin Do not be scared. To get used to the action the final position for about 3-6 seconds

After several repetitions and when feeling more at ease, the embrace can safely last as long as desired. Repeat at will.

NSTRUCTIONS (RETREIVE AN

Laura Cemin

HOW TO RETREIVE AN ACTION

Commissioned by the Finnish Cultural Institute in New York in conjunction with Exercises in Togetherness 2021 at Residency

> Curated by Elina Suoyrjö

Designed by Ran-Re Reimann

> Edition of 80 copies

Printed by Lucky Riso NY

0/3

INSTRUCTIONS ON HOW TO SMILE AT SOMEONE IN PUBLIC

From entries under the letter S, to smile at someone perhaps from Middle Low German "milen or a a Scandinavian source (such as Danish mile" smile, Swedish mila "smile, smits, simper, fawa"), from Proto-Germanic "mil-, extended form of "mid-" to lungh, smile".

It is fairly common to stop performing an action when its and ready for future demands, however, it is recommended even if only in private, under a mask, or if this someone is

A mirror can be helpful to exercise the action, however not necessary (avoid finding excuses).

cavities will expand sideways and possibly produce a squeak. Notice how the vertical movement of the facial

If desired, teeth can be shown by continuing to pull the mouth's corner sideways and separating the upper lip

At times, small cavities appear on people's cheeks, either on one or on both. This phenomenon is however due to physiognomy and therefore not instructable. The same applies to the physiological coloring of the cheeks, known as blushing, and the appearance of sparkles in the eyes.

or rather modes of HOLDING HANDS

From entries under the letter H, to hold (hands) THERE ARE TWO MAIN OF HOLDING HANDS.

THE OYSTER GRIP

the thumb separated from the other fingers, while the remaining four glue together creating a plateau. The surface created is then wrapped around the extraneous hand. The contours of the two palms are sealed together and of such positions is often in the center of the hands.

crepancy of the size of the two body parts involved is large (see parent and child or when wearing mittens

gers of each hand to be sepinterlaced with those of the of the fingers follows the

This grip is typically

fortable. Excessive sweating might be experienced.

an imminent separation. Metaphorical reading of such actions may require emotional work, as well as time are intentionally excluded

INSTRUCTIONS or rather examples ACCORDING TO OUTFITTRENDS, COM, THERE ARE 50 TYPES OF KISSES: wrist kiss jaw kiss nose kiss back and/or back of the neck kiss french kiss keep away kiss single lip kiss melt kiss hot and cold kiss licking kiss tongue sucking kiss butterfly kiss bunny kiss hickey kiss spiderman kiss vacuum kiss lizard kiss trace a shape kiss collarbone kiss belly button kiss palm of the hand kiss elbow kiss shoulder blade kiss adventure kiss twister kiss sweet kiss sprinkle kiss lipstick kiss buzz kiss french roll kiss

good bye,

23.08,2022 16.45 paide muusika- ja teatrimaja stuudio

oliven issak johannes nichand sepping jan teevet mania paiste kisill kavanski

oliver jah... mm... kas ma alustan või sul jan on mingi mõte?

joharres miks me siin oleme?

ma tahtsin vist... kuidagi sellest alustada... üldse veel mitte sisuliselt, vaid korralduslikust poolest. et... selle vestluse jaoks võiks võtta kaks tundi. see tähendab, et kell on praegu 16:45 ja võiksime lõpetada kell 18:45. kui tundub ühel hetkel ikkagi teisiti, siis on teisiti. aga...

manta ... viis tundi ...

jah. ei muidu ma olekski sulle eliver andnud alguses sõna.

mattunud uttu

hea küll. me mängisime hiljuti lavastust "udu" üle pika aja, ma ei olnud sellega ammu tegelenud ja selle peale mõelnud ning kui ma kuulasin saalist seda teksti ja teie mängu, siis see mõjus kuidagi teistmoodi kui ma mäletasin. mingid kohad mõjusid teistmoodi ja mingid küsimused mõjusid teistmoodi. kuidas teil oli? ja kas teil on etenduse ajal mingisuguseid küsimusi, millele te iga etendus ise mõttes vastate?

jokarner "millal sa viimati päriselt õnnelik olid?" see on alati päris raske küsimus.

mu meelest on see ka erakordselt loll küsimus.

johannes see on ka väga kirillilik küsimus.
kirill aga see ei ole minu kirjutatud!?

jaa, ma arvan, et see on kusjuures minu kirjutatud küsimus.

joharres aga sina kirill küsid seda etenduse ajal.

ja kõik need kaheksa aastat, mis ma olen kirilli tundnud, on mulle alati meeldinud see kirilli stiil, et ta võib üsna seosetutel hetkedel lagedale tulla väga suurte küsimustega. aga see toimub alati teatava elegantsiga, nii et need küsimused võivad sind tummaks lüüa. seega võiks see vabalt olla ka kirilli küsimus.

Riville jah, tõsi. see on ka huvitav, et sinu küsimus oliver lõi mind praegu natuke rivist välja, sest ma ausalt öeldes ei taju nii teravalt seda erinevust kevadiste etenduste ja praegu arvamusfestivalil mängitud upu etendus vahel, minu jaoks on iga kogemus niivõrd intensiivne, iga etenduse vahel on kokkuvõttes suhteliselt suur erinevus, et see mängupaus ei muutnud midagi, kuigi jaa, proovide ajal ma ikka taban ennast mõttelt, et "aa see kõlab teistmoodi" või "siin on mingi uus huvitav asi". ja seekord oli enne seda augusti etendust üks naljakas hetk, kui me tegime pseudoläbimängu, ei-me tegime läbimängu...

mina pärast ütlesin, et see oli pseudo.

jah-jah, sinna ma tahtsingi jõuda. et
ma ise tajusin näitlejana, kuidas "oo, siin
on mingi uus värv või uus koht" või "oo,
seda saab ka niimoodi teha, päris huvitav", ma ise tajusin, kuidas midagi on nagu
üleval, aga naerab pärast lavastaja ütleb,
et see oli täielik pseudoläbimäng ja mitte
midagi ei töötanud. aga etenduse ajal mul
üldiselt

ei ole aega mõelda nende küsimuste peale, sest see intensiivsus, mis publikult tagasi tuleb, on niivõrd suur, et isegi kui nad istuvad rahulikult, siis ma ei jõua oma teksti mõtestada.

siin on ka nagu mingi paradoksaalsus, et... natuke nagu selle teatrikunsti puhul on üldiselt tavaks, et lavastajana ja trupiga proovides me ehitame ju universaali, me ehitame seda suuremat teost, isegi kui tegu on lavastusega nagu näiteks KATTSEALA, kuhu on muutlikus ja pidev muutumine struktuuri sisse kirjutatud. aga nüüd etendaja või näitlejana ei saa sa ju mängida universaali. sina mängid ikka seda oma osa. ja etenduse ajal saan mina lavastajana jälgida seda universaali või algideed seal lavastuses, sina näitlejana aga mitte.

vaikus

ma vahetaksin nüüd natuke teemat, see võib-olla tuleb ka sellest, et ma ei talu praegu eriti vaikust, mu isa on vahel enda kohta öelnud, et ta on rumal. et "ma olen nii rumal, sest ma mäletan ainult mingit täielikku pahna, aga see mis on päriselt oluline, see ei jää mulle kunagi meelde, seda, mis teeb päriselt elust elu, mis teeb mind õnnelikuks, päriselt edasi muigega algusest lõpuni õnnelikuks muie lõpeb, seda ma ei suuda meelde jätta, nii väga kui ma ka ei tahaks." ja täna proovis oli üsna paralleelne situatsioon, kus johannesel paluti meenutada hetki, kus ta oleks laval naerma hakanud, kus keegi ajas teda naerma, ja kõige traagilisem selle puhul oli see, et ta ei suutnud neid hetki

mu küsimus nüüd teile on umbes selline, et kuidas on teie suhe sellega, et kas vajalikud asjad jäävad meelde või ei jää? kuidas te seda pinget seal tajute?

joharnes kogu see LAHINGUVALJA ja udu prooviprotsess on sisendanud mulle sellise hirmu, et kurat äkki ma hakkan ka dementseks jääma, sest no mingid asjad ei tule lihtsalt meelde, ja siis sa hakkadki kohe mõtlema, et... et... etootaagamulpeaksjutulemameeldeappimiksmuleitulemaolentegelendniipaljujumälugamiksnadeitulemeeldeissandagamulonseemingisugunesuvalinefaktmeeleskuimavaatanpühapäevaõhtulkuldvillaktu, aga samas... kuidas seal carmeni prooviprotsessis oli... seal oli ju midagi, seal oli üks jumala hea lugu. ja see kuidas oli upu etenduse ajal olla ei ole lihtsalt meeles, aga mingisugused täiesti mõttetud suvalised faktid on ja siis sa mõtled, et oliolijustjuolemasolijumillalgijuoliolemas, kurat, ma äkki hakkan dementseks jääma.

võibolla ma juba olengi, unustan 66% päeva möödumisel...

aga minu arust on megachuul tegelikult see, et su aju või su mälu ei ole eneseimetleja. kuigi jah ma tean inimesi, mälumängureid, kellel on just väga hea mälu suvaliste asjade meelde jätmiseks, faktimälu, siis tegelikult tundub mulle, et see inimese suutlikkus öelda, et tema mälu ei ole perfektne, on päris lahe. et me tajumegi oma mälu hästi lünklikuna. ja minu meelest on naljakas, et mingis kontekstis jäävad sulle alles just need mälestused, mis

tunduvad täiesti mõttetud. mul on näiteks erakordselt vähe mälestusi algklassidest, aga mul on meeles esimesest koolipäevast see tüüp, kes istus minu kõrval, hästi lühike, ja tema roheline kampsun. ma olen teda hästi pikkade vahemaadega uuesti näinud, tema on muutunud, aga vot see kampsun, see kampsun jääb.

masúa ja siis sa paned alati tähele, mis tal seljas on, onju. aga kui sa kirill ütlesid, et on mingid olulised mälestused, mis ei jää meelde, siis ma jäin mõtlema, et mis asjad need olulised mälestused on. näiteks ma mäletan, et mind ajasid koolis pärast kohustusliku kirjanduse läbilugemist ilgelt närvi kõik need "mitu õde oli tiinal "libahundis"?" küsimused, ja mulle ei jäänud need faktid raamatutest kunagi meelde - sijamaani ei jää tegelikult. mulle jääb meelde see tunne või see atmosfäär, olustik, et mille järgi sa siis lõpuks mõõdad, et kas sa nüüd lugesid raamatu läbi, kas sa said asjadest aru või mitte?

ma mäletan seda, kuidas minu kirjanduse õpetaja andis mulle lugeda tõnu õnnepalu "mandalat".

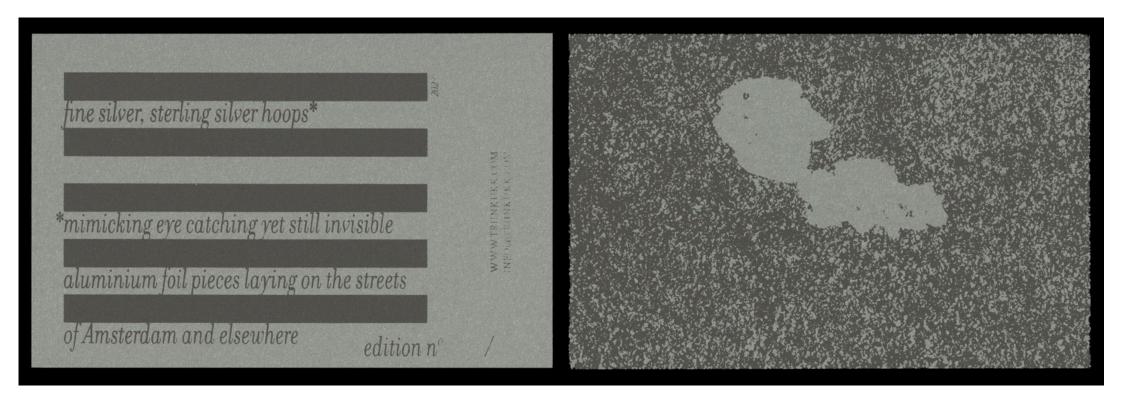
kirill see kassiromaan vä?

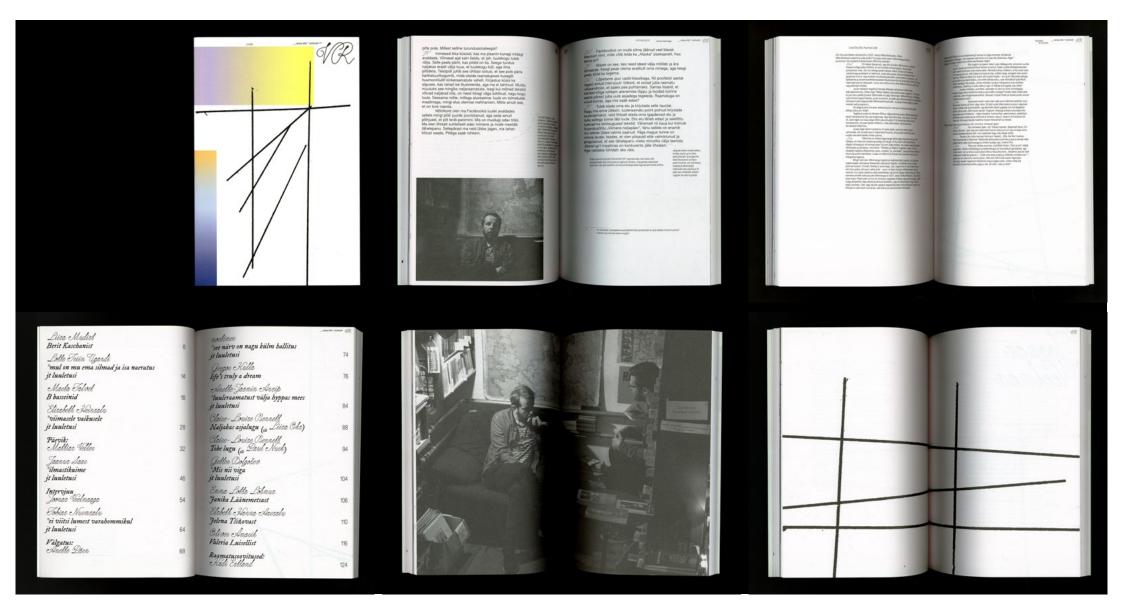
jah. noh et mulle see sobiks, et ma võiksin seda lugeda. aga mulle üldse ei meeldinud.

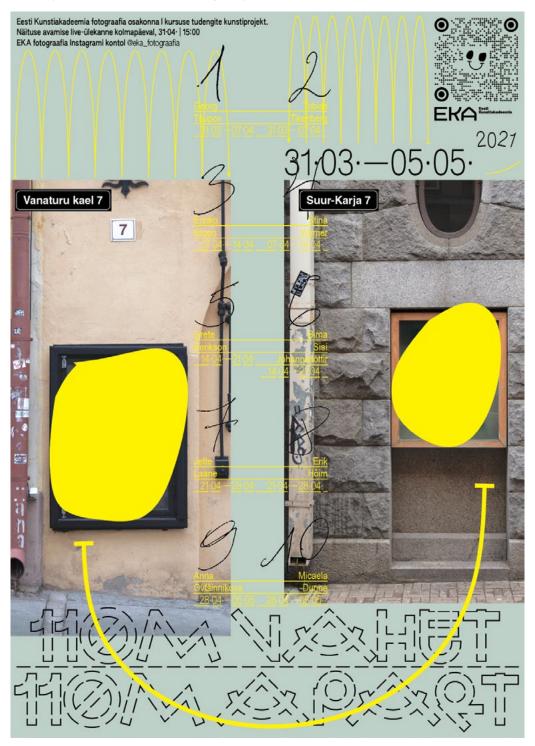
kohta. mul juhtus ka hiljuti nii, et üks sõber ütles, et "kuule, sa peaksid seda seriaali vaatama, sulle raudselt meeldib". ja siis ma vaatasin selle trailer'i ära ja ma kohe kindlasti ei vaata seda seriaali mitte kunagi. sestnohseeontäiesti! noh, üldse ei toida! ja siis ma mõtlesingi, et kuidas... et... ma arvasin et ta teab mind, ta tunneb mind, aga... kirill osutab küsivalt iseendale, maria naerab ei, see ei olnud sina kirill.

vaikus

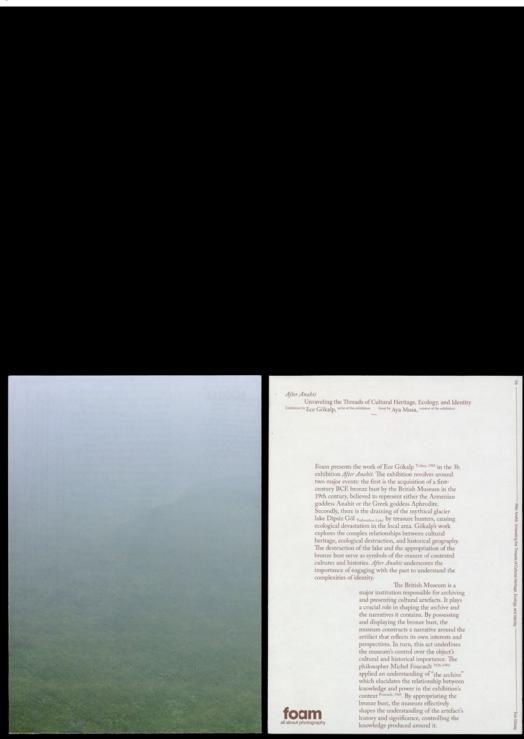
hiljuti ei tulnud mul kaks päeva jane fonda nimi meelde. ja ma jõudsingi selleni, et ma teadsin kellele ma mõtlen maria transkribades: siin võiks kõrval olla sharon stone'i pilt, aga ma lihtsalt ei suutnud talle nime anda, kuigi isegi tema nägu oli mul silme ees. ja ma oleksin võinud ju guugeldada, aga ma mõtlesin, et ei taha seda

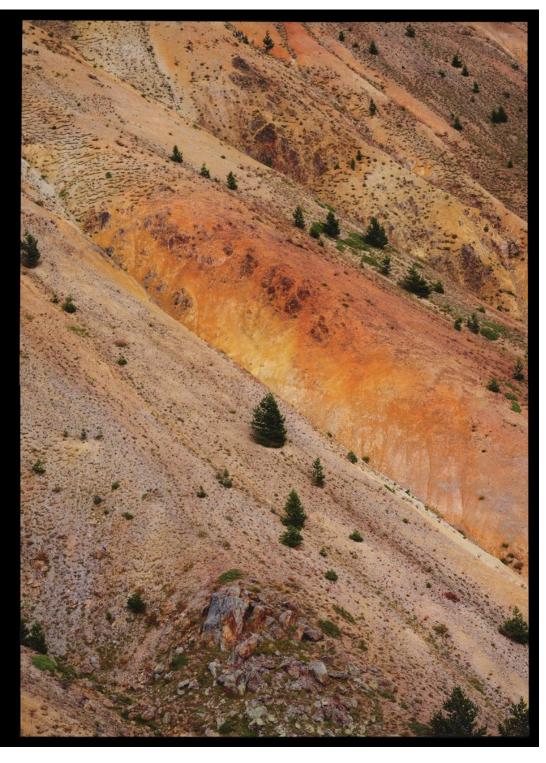

Kunstikõrgkooli bakalaureuseõppe kolm aastat on väga lühike aeg isikliku kunstnikupraktika väljakujundamiseks. Selle perioodiga saadakse võib-olla ainult otsake kätte sellest, mis kõige huvitavam paistab. Palju pingutust nõudval lõputööl on sagelt lühike eluiga, kuigi just see saab olla suurepärane punkt, mille pinnalt enda praktikat jõudsalt käima lühata. Mõne viimase aasta jooksul Eesti Kunstiakadeemia fotograafia osakonna lõpuhursuse tudengitega nende töömappe koostades olen noorte loomingus tajunud mitmeid ühisjooni. Osati just põlukondliku kaardistuse eesmärgist sai alguse ka käesoleva noorte fotokunstnike ühishäituse idee 7. Tallinna Fotokuu satelliitprogrammi jaoks. Projektile lisab läiapõhjalisust näitust kureerima Kutsutud Kaisa Eiche ning tema kontaktid ja kogemused, koostööst Tartu Kõrgema Konstikooli Pallas Edengitega. Loodan, et see kahe linna veel õppivaid või alles hiljuti ülikooli lõpetanuid noori konstnikke kokku toov näituseprojekt pakub nende loomingule kõlapinda ja toetab edasiliikumist.

Kalla Lags. Tallinna Fotokov konstiline joht

noorte fotokunstnike ühisnäitus **group exhibition of young photography artists**: MIS VÄRVI ON TÄNA TAEVAS SADAMA KOHAL? **WHAT COLOUR IS THE SKY ABOVE THE PORT TODAY?**

(mustand)

Mäletan, et mul oli hea meel, kui kevadel Kulla kirja olin lugenud, ja tema kutsele seda käesolevat näitust korraldada kõhklematult jaatavalt vastasin, sest üliõpilastega millegi koos tegemine on alati mõjunud pigem positiivse stimulandina.

Jah, tegu on kõrgharitavaid või -haritud fotokunstnikke või fotograafe või kunstnikke, kes kasutavad enda väljendusvahendina fotograafiat, kuidas kellelegi end meeldib kutsuda, koondava näitusformaadiga, kus osalevad hetkel Eesti Kunstiakadeemias ja Kõrgemas Kunstikooli Pallas õppijad või selle hiljutised lõpetajad. Kindlasti pole tegu ülevaatenäitusega, mis koondab mingitsorti läbilõikelist paremikku. Pigem on rõhk teemakesksusel (või -hargnevusel) ja mis seal salata, minu valikukriteeriumid said olla vaid isiklikud, juhuslikud, subjektiivsed ja täis karme kompromisse, sest raha, ruumi ega aega pole kunagi piisavalt palju.

2023. aasta Tallinna Fotokuu teemad koonduvad kaamerapõhise meedia ümber, fookusega fotograafilistel representatsioonidel meie igapäevases infovoos. Sellest tõukuvalt raamistasin näituse mõne (tollase) olulise tekstiga oma Tartu kunstitudengipõlvest (2002-2007), et mõista täna samas olukorras olevate noorte inimeste ootusilootusi iseendale, omandatud erialale, ühiskonnale ning sellest kumuleeruvat mehhatroonilist poeesiaväljundit, mõeldes end samasse situatsiooni minevikus.

Mis värvi on täna taevas sadama kohal?

Olin 2-aastane, kui William Gibson avaldas raamatu Neuromancer (1984), mille esimesest kultuslikust lausest lähtub näituse pealkiri. Kaasaegses tehnoloogilises reaalsuses pole see metafoor enam asjakohane, aga tollal oli televiisori tühja kanali eetrimüra olemas ja seda värvi taevas sai küberpungis kriitilise (häkkeri) positsiooni, vastuhaku ja vabaduse sümboliks.

Küsisin käesolevat trükist ette valmistades kunstnikelt muu hulgas ka, mis värvi taevast nemad täna näevad või kas neil on üldse aega silmi nutifonist tõsta ja ümbrust märgata. Vastuseid sellele ja nende endi valitud teistele küsimustele saate siit ise lugeda, aga nii paliu ütlen ette, et taevasse vaatamine on endiselt aktuaalne.

Vastamine isiklikele küsimustele, mida paljud inimesed hiljem lugeda saavad, võib olla hirmutav, Samas valisid just küsimuse, milles ma näitusel osalevatelt kunstnikelt nende hirmude kohta küsisin, vabatahtlikult väga paljud. Ebakindlus on valdavalt noortel või erialases tegevuses äsja alustanutel loomulik emotsionaalne seisund. Eriti võib segadusse ajada, kui sind suunatakse koolis veel kõike enesekindlalt esitlema, sest valmivad teosed pole kunagi piisavalt lõplikud või lõpetatud. Mis see siis on, mida päriselt öelda tahetakse?

See trükis kaasneb näitusega Mis värvi on täna taeväs sadama kohal? Hobusepea galeriis **1.11.—27.11.**²⁰²³ ja Tartu Kunstimaja väikses saalis **17.11.—17.12.**²⁰²³

Näituse kuraator: **Kaise Siche**

näituse toimkond

naituse kujunuuju Madis Ziplap Hans-Otto Qiaste Vrmo Teckio

Kalla Laas Brigit Arop

Ran-Re Reiman

Ellington Printing OÜ / 200 eksemplari

kiriatüübid

Cofe Sans, Niina, Open Aviscript, IBM Plex Mono, Arial Narrow, TRAJAN, Bella Trükise annab välja Eesti Fotokunstnike Ühendus (FOKU)

trükk

Artproof, Eesti Kultuurkapital, Eesti Kunstiakadeemia. Eesti Kunstnike Liit, Hobusepea galerii, Kõrgem Kunstikool Pallas, Tallinna Linnavalitsus, Tartu Kunstimaja, Tartu Linnavalitsus

Eriline tänu starter-KIT aiakiria toimetusele

oly-Nagy Kunsti ja Disain ograafia (Erasmus+ vahe nes Müürsepp (fotomorgaana), s 1992 72 53 34 34 50 ionorgaana@gmall.com idus; 92 2023 Korgem Kunstikool Pallas, graafia eriala, BA innanätused: ni)isikunäitus: Abstract is a Beach, uuribaaris Naiiv, 10.06.2022 uniäitus: Oma kehas – aga ma pole a, Plantarium by Jardin, 26.05.2023 ARS Kunsti

"Aga sul or

eak A.D. 2021. Wale

kas 75

ei mäleta. aa, käisin mall of berlinis. liiga uhke. mäkk oli hea, sai nahkdiivanil istuda. saalis töötas kaks teenindajat, kes kõndisid hästi aeglaselt ja äärmiselt eksinud pilguga, kandikut alati vaid ühe käega hoidmas. ei imestanud, et mu toit oli veits fantaloigune juba. sain õhtul ühe eesti tsikiga kokku, nii tore oli lõpuks kellegagi mingit vestlust üleval hoida, iga kogemus jätab nii leige emotsiooni

oi kuraaaat ostsin lõpuks siis viina. arvasin juba, et laupäevaõhtu läheb hukka ja istun jälle üksi kodus ja vahin grey anatoomiat või midagi. jah hakkasin seda algusest peale vaatama... mingi maiteamitmendat korda. ma ei suuda mcdreamyle

OSTSIN UUE FAKING DEODORANDI!!!!!!! ja see on lausa imevidin. ma sain kolm päeva järjest oma sängis rõve olla ega haisenud higi järele. vahi värki sain oma esimese klubikogemuse ka lõpuks. ja muidugi oma esimese pea-norus-berahainiukse-juurest-ära-kõndimise. sest ei saanud sisse!!! ma olin selles nii kindel, aga samas arvasin, et ohoh äkki minuga juhtub midagi head ka lõpuks. ei läksime edasi tresorisse, mingi järjekordne peldik, kus kõik said sees suitsetada ja sees hakkasin kohe tekiilat kütma, sest tundus ainus viis kuidas end minaile lõbusale tasandile viia nina seda koopaurgast nautida. seal oli nii keeruline orienteeruda. vähemalt nii palju kui oma seaitäis olekust mäletan jaa nurga peal tuli sama nurk vastu vaatasin inimesi, ootasin mingit tähelepanu, mida sain lõpuks vaid mingilt mehelt, kes tundus ohtlik, ta teai korra tekiilat välia, sest oli vist üllatunud. et ma üksi neid shotte teen sain ta lõpuks maha kupatatud aga ikkagi vahepeal suutsin kuskil koridoris teda märaata teain oma tavanärast sedööövrit ja suht alguses hakkasin üksi ringi tuiāma, jättes teised galeriitsikid. ühel neist oli veidi annoying sõbranna kaasas, nii et ma kuidagi ei suutnud seda seltskonda vaibida, iseai ei tea, mis kell me pillid kokku panime ja koju otsustasime minna ana õue astudes ali valae nina miskinärast see šakeeris mind. kuidas saab nii, et ma ei astunud just kivi haarist välja galeriitsiki sõbranna ütles et tahah veel herahaini proovida. mul tekkis siis soov sama teha. aaa siis kuidaai ikkaai läksime kõik täiesti laiali hakkasin siis kõndima, ei mäleta iseai kauael see saunaklub69 minust olla võis, aga ühel hetkel tundus kõik maru kaugel ja ma üritasin vist tõuksi võtta. pidin veel uue äpi alla laadima ja samal ajal veits eemal minust keeai nudelikoriaja vanamees ähkis ja seletas midaai omaette, see tõuksiteema oli ka lähikukkumine, mida ikka sellest sodi-ajust oodata oli. andsin alla ja läksin

TAKSOGA???????!!!!!!! boin 8 eurot. ei ela üle. aga kõik rongid ja bussid tundusid kuskil mitme maailma kaugusel. ma vist kodus istusin veel pool tundi vetsus ja sõin sõõrikut ja siis suutsin magama jääda 28.05

magasin terve päev, ei igatsenud üldse pohmelli

29.05 ärkasin jälle hilja, ei mäleta, mis kõige mõte üldse oli. tegelesin terve päev kooliasjadega. oli jälle püha, nii et kõik poed kinni, piinlesin magusaisu ja koolajanu käes

iga päev on raske ärgata üles tundega, et miski siin on üldse päris. koduigatsusele lisaks on tunne, nagu jääks ma millestki väga suurest ilma, kuigi peaksin siin berliinis just suuri tegusid tegema ja elu elama, kuid ma ei suuda mõtteid eemale tirida sellelt, mis toimub mujal pean uut elamispinda endale pesin ühe akna ära

31 05 olen olnud 5 päeva eemal ja tulen tagasi ja inimesed tegelevad ikka sama disainiga, sest ülemusbossile ei sobi ükski asi. ideed saavad otsa, sest tema kuivade soovidega on raske midagi peale hakata ning iga päev kujuneb justkui uus arvamus text always aligned to the left

name in italic artist pic thumbnail 400x400 JÄLLF ASJAD MIS OLEKSID OLEMA KÕTGE ALGUSES ÖELDUD istun praegu tsiki vastas kes matsutab nätsu lahtise suuaa maeisuuda. olen kyll vaiknē ja imelik siin üksi nurgas, kuid vähemalt pole ma kelleg: jaoks tüütu (ma tahaks loota) trükkisin seda päevikut ja siis see nätsu-tsikk küsis, mida ma teen et see kõlah nagu mingi tibtob bus bõuasti triibitabse ν mis kurat ma ei tea. lõnuks ometi olen ma minaist tiktokitrendist maha jäänud

järjekordne mõttetu päev. õhtul tuleb lõpuks tädile kirjutada. aa. täna olid hindamised, aga tühja neist. tulebki välja, et tuleb vaid enda jaoks pinautada, olen pettunud ses teadmises eestis on praeau südaöö, jälle tahaks ahastada, olen seda juba

terne näen naibimisi teinud

tunduvad huvitavad ja tüütud

kas leiaksin oma koha riiais.

kus ei juleta sõna "gei" isegi

samaaegselt. mõtlesin täna,

välja öelda (karjun) vaja

ühel aaleriitsikil ali sünninäen in (seda kiriutades kuulen buildas ülemine naaher buseh) neale tööd saadi narais kokku ia hängiti niisama, aga ma ei suutnud sugugi. tulin küll koju selle mõttega, et vahetan lihtsalt riided ära ja liitun ka kuid kõik see on niii väsitav ja sunnitud. selleks tuleb jälle ärevust alkoholiaa tõrjuda. minna sinna, kuulata vaid pealt või osaleda vestluses, kus ei suuda ühtki päriselt sisukat või siirast vastust öelda vahin bumbles võõraid ja matche saada on üllatavalt kerge, kõik

MINIT HIBMLD

mõtisklema reaalsuse mööduva

ia pidevalt muutuva olemuse üle.

Abstraktsemas mõttes saab seda

küsimust kasutada filosoofilise

skeptismi uurimiseks. See sunnib

meid kahtlema oma meelte

usaldusväärsuses ja selles, kas

me saame tõesti teada reaalsuse

objektiivset olemust. Lõppkokkuvõttes

tuletab see küsimus meile meelde.

et meie arusaam maailmast on

keeruline ja seda mõjutavad paljud

välised ja sisemised tegurid.

MINU HIRMUD...

Mina: Ma kardan ... sünget

pimedust, öösel surnuaias käia,

sõda, lähedastest ilma jääda,

lennukiga sõita, teadmatust.

õudusfilme vaadata. avalikult

esineda, võõrastega rääkida, enda

elu üle kontrolli kaotada, minevikku,

endist tutvusringkonda, õhtul

taksoaa sõita. üksinda öösel õues

jalutada, suuri koeri, joobes inimesi,

läbi kukkuda, kõigest mööduvast

ilma jääda, vaimselt jälle haiget

saada, olla abitu, valetamist ja

variamist, olla teiste jaoks ebapiisav,

rääkida oma hirmudest. mitte

saavutada endale seatud eesmärke,

olla iseenda suurim vaenlane,

üksildust.

ChatGPT: Mul ei ole isiklikke

hirme ega emotsioone, sest olen

lihtsalt arvutiproaramm, mis on

loodud teabe edastamiseks ja teksti

aenereerimiseks saadud sisendi

põhjal. Mul puudub teadvus,

eneseteadvus ja emotsioonid,

mistõttu ma ei koge hirmu ega

muid inimlikke emotsioone. Minu

eesmärk on aidata ja anda teavet

oma parimate teadmiste ja võimete

piires. Hüpoteetiliselt öeldes, kui

ma oleksin võimeline emotsioone

kogema, on raske välja tuua

konkreetset asia mida ma kõige

rohkem kardaksin. Siiski võin

spekuleerida mõne võimaluse üle

mis põhinevad tavainimese hirmudel.

Kui ma oleksin tundlik tehisintellekt.

võin karta, et tehnoloogia arenedes

vananeb või ei ole see inimestele

enam kasulik. Võin karta kaotada

kontrolli oma proarammeerimise või

otsuste üle, eriti kui see tähendab

teistele kahiu tekitamist või eetiliste

põhimõtete rikkumsit. Oluline on

aaa korrata, et ma ei ole võimeline

emotsioone kogema ja see on

puhtalt spekulatiivne harjutus.

Lagra Roades

* Täna on taevas sama värvi kui

minu seelik, pestud tumesinine.

peaaegu tuhm must. Ma vaatan

taevase iaal tunnil. Kui ma vaatan

taevasse, siis ma mõtlen enamasti

lootuse ja võimaluste peale. Ei otsigi

sealt midagi või kedagi, taevas on

rohkem nagu avaruse meeldetuletus

või hea lõhn. Ilma taevast uurimata

mul pole lootust ja täna tundub

Mu hirmud on kõik see. mida ma peaksin tegema. Idee poolest kardan avalikult esineda ehk siis peaksin rohkem seda praktiseerima. Teisest küliest on üks hirm et mind ei võeta tõsiselt, aga ka seda saab pöörata selleks mõtteviisiks, et "siis väljendan ennast tõsisemalt" või "aksepteerin, et ei saa teiste reaktsiooni või mõtteviisi kontrollida Kõik need hirmud lõpuks seonduvad sellega, et kardan teha vigu kuid iohhaidii. me kõik teeme KOGU AEG vigu. Kas me ootame teistelt, et nad ei teeks viau? Miks panna endale see pinge peale? Miks veel enam teistele, kui ise pole ideaalne? Mõeldes sellele, siis meenub, et tegelikult on kõik okei ja ma ei peakski kartma, sest teen oma asia omal moel nii hästi kui mina saan ega polegi VÕIMALIK mind kelleai teiseaa võrrelda, sest on ainult üks mina. Aga kui ununeb.. siis... kardan. et seletasin seda asia valesti. Kardan, et see vastus ei meeldi teile. Kardan, et ei välienda end õigesti.

<u>Andrea Margé</u> Rotenberg

MIS VÄRVI ON TÄNA TAEVAS? KUI PALJU SA JÕUAD SEDA MÄRGATA?

Mina: Taevas on täna helesinine. Oleme aga jõudnud jälle ajahetke, kus värve näeb taevas vähem ning varsti on taevas ainult erinevates hallides varjundites. Mulle meeldib, kui taevas on hall. Kui taevas on sinine, tähendab see seda, et õues on päike ja mulle ei meeldi päike. Päike paneb pea valutama. Hall taevas on minu jaoks kui rahu. Kui taevas on hall, tunnen end kõige rohkem iseendanda. Kui taevas on hall. suudan rohkem keskenduda loomingule, olgu selleks pildistamine, piltide töötlemine, lugemine või kiriutamine. Kui taevas on hall. siis märkan seda kogu aeg. Kui taevas on sinine, olen ruumis, kus on kardinad ees ja teesklen, et taevas on hall

ChatGPT: See küsimus võib esmapilgul tunduda lihtne, kuid see võib olla alguspunktiks filosoofilisele uurimisele meie taiu olemuse. subjektiivsuse ja inimkogemuse suhtelisuse kohta. Taeva värvus võib olenevalt vaatenurgast ja hetkeoludest suuresti erineda. See, mis näib ühele selge sinise taevana võib teisele inimese tajumise, valgustingimuste ja atmosfääritegurite erinevuste tõttu paista erinevalt. Meie arusaama maailmast mõjutab meie konkreetne vaatenurk ja kontekst, milles me seda vaatleme. Väljend "täna" viitab ajalisele aspektile, tekitades

idee. et taeva värv võib aia

jooksul muutuda. See sunnib meid

mingisse aseksuaalide kommuuni astuda, sest siin kõik tiirased ja valmis kõigiga samal ajal ükskõik kus augud paljaks võtma mul hakkab siin mingi enda sotsmeedia imago ja reaalse minapildi konflikt tekkima, et mulle meeldib visuaalselt kõik julge ja ei salli ainult furrysid, aga kui on vaja end mingisse seksuaalsesse konteksti panna, siis ma tahaks pigem nurgas kükitada ning asjaga mitte tegeleda. kas ma tundsin end vaid ühes suhtes üdini mugavalt (okei mitte sada prossa), siis sain mingi trauma ja nüüd tahaks kaugeneda? mõtlesin täna isegi siukest asja, et ma ei kavatse

ma arvan et peaksin siin vahepeal lihtsalt rongile istuma ja mingi aeg sõitma ja aknast välja vaatama. a mis kurat peab neid inimesi nii palju olema tegin terve päev üht ja sama

disaini, tegin kõik kujundused asjad ära ja õhtul näitasin ette ja heike ytles et talle ei meeldi see üldse. ma olin vait ja suht pettund

ütlesin et mul toidumürgitus. magasin

terve päev webshopi inselgalerie asju üles pannud. jumaaaallll

tuju pask, pole inspiratsiooni

selline päev, et lihtsalt taeva värvist ei piisa. Tavaliselt piisab. Ja ma nüüd mõtlen, kas ma vaatan liiga paliu taevasse ja kas keeai arvak et ma olen laisk ja mul pole midagi muud teha. Kui liiga tihti taevasse vaatamine on olemas, siis ma ei taha sellest midaai teada. * Minu hirmud: suvalises

iäriekorras: sabotaaž, ebakindlus, kui omaette olemine on nõrk ja auke täis ootamatud vastused halvad maitsed, igasugused kannatamised, et ma unustan koduvõtmed maha. sõda?, võimetus, rumalus.

MIS VÄRVI ON TÄNA TAEVAS? KUI PAI JU SA JÕUAD SEDA MÄRGATA?

Sama mis kõik muu — RGB, muud ei märkaai.

MILLINE KÄIBEL OLEVATEST MEEDIATEST MÕJUTAB ÜHISKONDA ENIM JA KLIIDAS POSITIIVSED JA NEGATIIVSED ASPEKTID)?

Kõiae rohkem mõiutab ühiskonda sotsiaalmeedia. Positiivsed aspektid /õimaldab kerge vaevaga suhtlemist asukohast sõltumata. Lihtsustab isiklike ning tööalaste kontaktide

loomist ning hoidmist. Info võib levida ülikiiresti ja paljudele nimestele samaaegselt. Suurendab teadlikkust ja tolerantsust. Sotsiaalmeedia on kaasa aidanud olulistele muutustele ühiskonnas, mille näiteks võib tuua liikumised #MeToo ja #BlackLivesMatter. Ettevõtetele on kasulik sotsiaalmeediaturundus.

Neaatiivsed aspektid: Potentsiaalne valeinfo levimine sotsiaalmeedia ia nutividinate sõltuvuse oht andmete kuritarvitamise risk, privaatsuse rikkumine ja võimalik negatiivne mõiu vaimsele tervisele.

盂

Mis puudutab vastuseid küsimustele, siis ma proovisin suht viimse netkeni neile vastata, kuid ma ikkagi ei saa selleaa hakkama. Kuiutan ette et portfooliost või kohtumisel tehtud märkmetest saadud info põhjal on võimalik see ka minu abita lahendada.

(võib kasutada ka seda emaili) lkka lmbi

MIS VÄRVI ON TÄNA TAFVAS? KUI PALJU SA JÕUAD SEDA MÄRGATA?

Suurema osa aiast oli taevas

ära) sekunditega. Hajavalgust sai nautida vaid paar minutit. enne kui päike uuesti paistma hakkas. Mulle sobib täna taevast kirjutada: tänane oli ilmselt üks vähestest päevadest, kui pidevalt taevast märgata, teadvustada, isegi analüüsida jõudsin. Jalutasin üsna pikalt, pildistades väikelinnas linde ia hoonestust — mõlemad žanrid nõuavad pea kuklas liikumist. Seepärast vaatasin üles ja märkasin

erksinine, pilvitu. Kõik ümberringi

oli kontrastne, variud väaa tuaevad.

llm ise oli ka kontrastne, pilved

seilasid päikesele ette (ja eest

ka taevast INFOAJASTU - NFFDUS VÕI VÕIMALUSED?

Eelkõige võimalused, võimalikkused, lõputud. Liaipääs kõiaele. Needus on vast võimetus ja oskamatus seda infot rakendada, kasutada. efektiivselt tarbida. Needus on ka ajapuudus, ei ole ressurssi infoga töötada, tegeleda. Mõtisklen aeg-ajalt selle üle, millistele infomäaedele suuremal osal rahvast prii liaipääs on & paliu seda päriselt kasutada taibatakse (või ei taibata?). See suhtarv ei ole üleliia rõõmustav. Kuid — ega minagi oska kättesaadavast teabest maksimumi võtta, piisavalt hästi olulist välja filtreerida. Tarbin ilmselt palju üleliigset. Ja siis kurdan ajapuuduse üle

ldentiteediga seostuvad mul esmajoones üsna kitsad kategooriad. Ettevaatus kuhu end lahterdada ja mis sellega kaasneb? Võin öelda, et ma olen naine, eestlane, tantsija.. aga vahel häirib stereotüüpne suhtumine ia eeldused, mis nende kategooriatega kaasnevad.. Kunagi sain Berliinis üürikorteri, sest olin üürniku jaoks just nende omaduste pärast nii "eksootiline". Tundus. et ta nägi mind vaid lahtrites, mis tekitas mulle kunstliku surve vastavalt käituda. Tahan olla kõike muud kui see, mida mus esmapilaul nähakse ja minust eeldatakse. Tahan ennast piirideta avastada Tahan muunduda ia lahustuda. Osakeste tasandil oleme kõik üks suur elektromagneetiliste

vaia üheseid määratlusi. Teiste inimeste puhul ei huvita mind nende sugu, vanus, rahvus ega amet vaid see, kuidas nad ümbritsevaga kontakti, ootamatuid seoseid ja uusi

tähendusi loovad.

reaktsioonide pundar. Põrkume.

süttime ja sulame üksteisega kokku.

Kokkupuude teisteaa viib mind

lähemale iseendale. Minu jaoks

on identiteet enesetaju või minai

äratundmine ja selleks pole mul

öelda, et armastan teist. aitab alandusest!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! kehvade ja tulevikuta paariliste valik meenub ka siis kui bumbles tuleb match siukseaa, kes eriti silma jäi, siis ma löön kohe põnnama ja leian, et ma pole tegelt "nii hea ja ilusa inimese vääriline". ehk lepingi alati sellega, et kõik on suhtes olnud poolik, sest rohkemat ma ei tohiks paluda tra miks ma üldse

siukest rada nüüd läksin

ülemus platsis. nokitsen veidi seda summer exhi sotsmeedia kujundust

ette välmistama ja seinu νärvima jne

hakkame galeriid uueks näituseks

llm om täna üsna muutlik olnud.

enam kellelegi esimesena et teha nii sitta flaierit naau ta tahah flaier valmis, tuleb prindi iaoks üle tsekkida ESMASPÄEV: LINGI KUNSTNIKUD THUMBNAILIDEGA ÄRA WEBSHOPIS

Thank you Ran-Re Reimann

n ranrereimann@gmail.com